

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

Ціна примірника 5 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою почт. в краю 70 м; за границею разом з оплатою почт. 120 марок, поодинокі число 9 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемишль, вул. Костюшки ч. 3.

Оголошення: 15 м, за один петитовий рядок або його місце. — Дрібні оголошення по 2 м від слова. — Хто шукає праці, платить по 1 м від слова. Оголош.: більшим друком платиться подвійно. Оповістки товариств платяться по 1 м від слова.

політично-економічний орган.

Безсоромність ---- -- чи мегальоманія?

В ч. 7. „Rzeczypospolitej“ з д. 4/1, органу закороного на велику скалу і видаваного на лад нібито європейський, помістив звісний польський публіцист Fr. Rawita Gawroński статтю під н. Na temat zgody (розум. польсько-української в Сх. Галичині), в якій обговорює допускає і межі такої угоди. Не маю наміру познакомлювати читачів з змістом цієї статті, а тим менше вдаватись в якунебудь полеміку з нею, раз що з статті нав'язаної духом пілковитої негачії трудно видобути щось позитивного, а по друге тому, що я не є політиком, і не моєю річчю є в цю квестію вдаватись. Натомісць бажавби я звернути в згаданій статті увагу читача на пару знаменних речень, які у своїй безцеремонній «щирости» ярке світло кидають на спосіб думання польської суспільности, що гуртується коло того рода органів, та й неодну появу в життю нам прояснюють, яка нам, з людського становища дивлячись, впрочім незрозумілою видається.

В згаданій статті каже автор між иншим таке: «Мимо одначе цілої свідомости такої потреби (себто розвязки польсько-українського спору в Галичині — прим. авт. статті) не може п. Данилович зрозуміти, що рівність між народами, складаючими спільну державу, зусім не полягає на претенсіях національних, лише на правах у відношенні до їх культури умової і сили економічної, і що права ці можуть поширяться в міру цивілізаційного доспівання народів. Томуто Кіргізи, Кальмуки ані Татари або Самоеди не мають і довго ще не будуть мати ані державної автономії, ані власного представництва у виді Союму, або Ради Державної, але мимо цього в представництві усьої держави участь брали і брати мають право, бо там з'осередковуються інтереси цілої держави».

З наведених слів виходить отже понад усякий сумнів таке, що по думці автора Українці у відношенні до Поляків є тим самим, що Кальмуки або Самоеди у відношенні до російського народу, а звісно усякому, що Кальмуки і Самоеди вже з своєї породи є народами до західно-європейської культури неспосібними, як і чимало інших племен монгольських, заселюючих далекі північні околиці Росії, заволжанські або зауральські степи, або сибірські тундри і тайги. Всі ці племена засуджені є опроче на вимерте, бо вони з одного боку задля неспосібности до культури до Європейців пристати не годні, тим більше, що Європейці ними гидяться, а з другого боку не годні вони устоятись проти перемоги Європейців, які їх крок за кроком випирають. До того нищить їх алкоголь і терелять їх страшно полові недуги. (Число Самоедів прим. оцінюється тепер на яких 20.000, хоча давніше було їх дуже багато). Одним словом є це вмираючі народи — недоумки, які в загально людську культуру не тільки нічого ніколи не вложили, але і ніколи нічого не вложать, бо їх мозковий устрій на це за слабкий. Тож як і щезнуть з обличча землі, шкоди не буде ніякої. Самоеди, Кальмуки, Готентоти, Кафри, Люлюси, — хтоби там над такою дичю розщибався!

Стоїмо отже в громаді народів світа на одній лінії з названими провище «націями». Так принайменче орієнт п. Равіта Гавронські, а засуд його, розуміється, без застереження апробує Rzeczypospolita, а що читач її є тої самої думки, цез не улягає ніякій квестії. Нехайби хто посмів про це сумніватись!

Не перечу, що польський доробок культурний є більший від нашого. На це зложились одначе без порівняння корисніщі для польської суспільности обставини історичні, економічні і політичні. Але знова такзастрашаючо великим він не є. Є на світі цивілізаційні доробки без порівняння більші. Не говорю вже про англійський, але візьмим для прикладу голяндський. Як малим є супроти нього доробок польський! Та чи посмівби який голяндський журналіст з цього приводу почаствувати польський нарід подібним порівнянням, як це робить п. Равіта-Гавронські в Rzeczypospolitej супроти нас? Чи не наразивбиса такий пишмак на справедливе підозріння, що у нього в голові щось не до ладу?

Безперечно, ми в культурі значно остались по заду, але чия в цьому вина? Злочасної памяти 50 літня автономія довела до цього, що 70% нашого народу осталось без знання читання і писання, а чимало мав наш нарід на ведення шкіл? А поведення австрійських старостів (чи був між ними налік який Українець?) супроти просвітного і культурного руху серед нашого населення! Може останніми літами перед війною воно щось троха змінилось на ліпше, хоча небагато; але передще? Наведу для прикладу одну подію зі свого життя.

В Перемишлянщині був в 80 роках минулого віку виїмковий як на тодішні часи священник, що завзявся, щоб в селі свому завести лад і тверезість, щоб нарід не упідлювався і своєю кєрвавицею не напихав кишень ріжної погані. Був це священник з Божої ласки. Днесь ще з пошаною згадую його память. Та щож! Мав цю невлічиму хибу, що завзято ділав на школу «святої корчми» (право пропінації мав тоді ще дідич), і «підбурював» нарід, дораджуючи йому, щоб не працював за пєсячі гроші на панському лані, а то тим більше, що управитель дїбр окрадав зарівно темний нарід як і просвіченого графа, предкладаючи йому фальшиві рахунки з винагороди робітника. Був це великий «злочин» з боку священника. Староста жив в дружбі з управителем дїбр (якжеж інакше воно могло й бути?), і він пару разів остерігав через жандармів цього священника, щоби пильнував церкви, а «в політику» не бавився. Аж раз будучи в Перемишлянах бачу ось що: жадарм веде цього священника скованого через місто до будинку староства. Товпа баярні за ними, глузуючи і кєпкуючи. А нарід? Неоден газда пристанув і дивився, а як шандар з єгомостем щез йому з очий, пішов за своїми орудками, а відтак — до шиночки на могорич. Цей священник ще добрих десять років тинявся по адміністраціях, але парохії не дістав, бо котрийже дідич бувби йому дав презенту? Відтак помер на сухоти.

Ось так! Ера галицької автономії, була це для нашого народу школа упідлення. В ній покоління росли і виховувались і жили вальсь з тим упідленням, як вязень з своєю неволею. Він цілим своїм єством чує, що ця неволя є його нещастям, але як її позбутись?

Цісар далеко, Бог високо, а австрійський староста і шандарі близько.

Так воно було, і не дивниця, що серед таких обставин культурна робота ішла пиняво. Правда, і по нашому боці була вина. За мало ми виявили гарту у тій боротьбі, загал священства цілком не стояв на висоті свого завдання, а світська інтелігенція не мала майже ніякої звязи з народом. Нарід був полишений собі, тому і мидів. — Пан Равіта Гавронські і його одномошленники в своїй уяві надто великі «аристократи» духа, щоб в такі дрібниці входити. Він з справжньою прусько-юнкєрською згїрдністю глядять на український народ. Для нього українське населення, — це кальмуцька дич.

Погано воно було за австрійських часів, дуже погано, але тепер повинноби бути краще. Такби я принайменче думав. Світ прецінь здемократизувався, а австрійських прислужників чорти забрали. Та бентежить мене якось висказ „Słowa Polskiego“ (2 число з 4. січня ц. р., вид. попол.); там на стор. 4 в статті під нагл.: O rozszycia odpowiedzialności, в якій проф. Др. Б. Фулінські, докоряє усім веретвам польської суспільности за брак почування відвічальности, читається при самому кінці ось таке: «Брак почування відвічальности уявляється передусього в державній адміністрації в найважнічій артерії державного життя. Тут кишить прямо від елементів — даруйте за слово — згїд темної згїзди». Не я це пишу, лиш St. P., орган споріднений з Rzeczą pospolitą, а воно це хіба ліпше знає від мене. Тепер вже сам не знаю, що на це сказати, і в клопоті бувбим, наколиб мене хто поспитав: Що остаточно ліпше і вартніпше, Кальмуки, зглядно Самоеди, чи елементи згїд темної згїзди?

Але якось то ще буде. Не берім собі того знова так дуже до серця. Миж на панах Равіта-Гавронських, ані на їх органі, прєславній Rzeczypospolitej, свого єствовання не оперли. Ми робім своє. Іменем українським дорожим, хочаби нас ці панове і Кальмуками звали, для справи народної працюймо з здвоєною силою, єдність народню удержуймо, просвіту і тверезість в народі ширім, а діти, усі діти без виїмку посилаймо до школи, щоби ні одна українська дитина не лишилась без шкільної науки. Тоді і панове Равіта-Гавронські інакше будуть говорили з нами і про нас. В противному разі постигне нас доля Кальмуків і Самоедів — будем поволи вигибати.

Це нехай візьмуть під розвагу ті просвічені Українці і Українки, які з широкими масами народа мають безпосередну стичність.

Роман Гамчикевич.

В імені Річипосполитої Польської!

Суд Окружний в Перемишлі, як трибунал для справ прєсових рішив по думці §§ 489. і 493. п. к.: 1) що цілий зміст артикулу вступного враз з написом „Від Рїздва до до Воскрєсення“ уміщеного в ч. 2. виходячого в Перемишлі часопису „Український Голос“ містить знамена злочину в § 58 с і 6. а з. к., 2) що конфіскаста того числа часопису „Український Голос“ є оправдана; 3) що розповсюднюванє згаданого артикулу є заборонене.

Заразом поручається Редакції часопису „Український Голос“, щоби по думці § 20 прасового закона умістила зміст того рішення на першій стороні найблизшого числа свого часопису без поведів.

Суд окружний в Перемишлі, Відділ VI.
дня 12. січня 1921.

(Підпис нечиткий.)

Памятайте про прєсовий фонд „Українського Голосу“!

Аптика під „Звіздою“
— ЙОСИФА МАСШЕВСЬКОГО —

управитель
магістер Кароль Візель
— вул. Францішканська ч. 24. —

поручає всі артикули, входячі в круг
аптики. При аптиці ДРОГЕРІЯ.
□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Всеукраїнська Національна Рада.

Як ми вже писали, основано у Відні Всеукраїнську Національну як громадянську репрезентацію українського народу. Принята на нараді представників партій і організацій з Великої України та Західної д. 23. грудня 1920 платформа Ради так формулує найголовніші її цілі: 1. Оборона національної єдності українського народу і відновленої ним державної самостійності українських земель. 2. Зєдинення поодиноких українських земель в одну цілісну державу на умовах, які будуть вироблені правно-державними органами тих земель.

Чисельний склад Ради визначено тимчасово на 75 членів; з того припадає на Велику Україну 45, на Західну Україну 18, на Кубань 7 і на міжтериторіальні (загально-українські) організації 5. Органами ради є: Загальні Збори, Виконавчий Комітет Ради та Президія Ради.

Дня 4. січня 1921 відбулись у Відні конституючі Загальні Збори „Всеукраїнської Національної Ради“ а голова цих зборів так представив її завдання: „Тепер назріла нова інституція під прапором нового гасла. Якеж це гасло? Це гасло об'єднання, тільки зовсім інакшого, як було досі. Щоби зрозуміти це нове об'єднання, треба оцінити події, які зайшли між дотеперішними об'єднаннями й цим останнім, найновішим. До цих подій належить передовсім революція. Період її „Sturm'у й Drang'у“ (перемін) вже минув. Вона віджила свій період нищення. Але те, чого доконала, не дається вже заперечити. В тім своїм періоді революція нищила й розкладала все. Розкладала отже й мозок України — її інтелігенцію. Цей розклад проявлявся в тім, що українські інтелігентні групи й організації, хоч і працювали для України, але працювали під вузьким кутком партійних поглядів. Гаслом їх було: „Нехай буде така Україна, якої хоче програма мові партії, або — не треба жадної України!“ (Звісний вислів прем'єра Мартоса — прим. Ред.) Це була точка погляду партійна, а не державна. І тому довела вона до катастрофи. А ця катастрофа на завше здискредитувала вузько-партійний світогляд. З того круга думок остав в суспільності у одного слоя (верстви) її ще один плян: будувати українську державу „з гори“, від певної особи, як голови держави. Одначе й цей плян видається нам неадійсним, подібно як попередні. Чому? Бо він побудований властиво на тій самій засаді, що й попередно згадані вузько-партійні

світогляди. Але в між ними одна важна ріжниця: коли ті попередні, вузько-партійні світогляди, що довели до катастрофи, все таки мали під собою якусь ідейну основу, то плян будови української держави „згори“, починаючи від одної особи, — може скінчитися на безідейній боротьбі осіб. Бо проти одної особи, від якої мала б починатися будова, може виступити більше осіб з таким самим або подібним правом — і боротьба може звестися на боротьбу за особи. Це наше найновіше об'єднання відкидає як боротьбу партійну так боротьбу особисту й на своїм прапорі випишує: Хочемо української держави без огляду на партії й особи! Щойно годі, коли матимемо закріплену територію, можна рішати про гасла партії і осіб. Тепер одиноким наше гасло: Українська Держава. Тепер Україна залита 30 дивізіями централістичної Москви, які вже в кождім селі установили чрезвычайку. Розстріли йдуть без кінця. В такім становищі годі перечитися над тим, яка має бути Українська Держава. Ми всі маємо тільки одну ціль: здобуття Української Держави. Перед нами велика ідея: Українська Держава має жити! Дитинячий розум мавби той, хто думавби, що за кордоном можна робити перевороти. В Тарнові, теж за межами української землі, засновується інший центр. І ми вітаємо його, як вітаємо всяке українське об'єднання. Правда, наш центр в ліпшім становищі. Бо ми можемо зовсім вільно й незалежно висловлювати свої думки.

Але ізза цього не хочемо з тарнівським центром ворогувати. Свіість наша чиста і руки наші чисті. Не претендуємо на жадні функції влади, тільки на координацію всіх нервів і органів українського мозку, зведених під один знаменник — української державности. Може під цим гаслом прийдуть до нас згодом і люде з тарнівського центра...

Мучеництво української преси.

Український нарід не має тепер ані одного незалежного щоденника, бо одинокий „Вперед“ теж закрила львівська поліція на необмежений час. Насамперед припинено видавництво „Громадської Думки“, опісля „Української Думки“, а в саме на вечері Йордану прийшла черга на „Вперед“. За що закрито „Вперед“? Це знає тільки львівська поліція і „Рідний Край“. В письмі до Редакції „Впереду“ директор львівської поліції мотивує закриття тим, що „редакція дневника стоїть дальше

на становищі неузнання польської державности у Сх. Малопольщі“, та що „напрямо часопису скляняється виразно до большевицьких кличів“. „Рідний Край“ дуже радується тим письмом директора поліції і мотиви його осьтак доповняє. „Національного шкідника належало инцити“ — пише він — „з огляду на ворожнечу, яку він сів між обома народами в краю“ (ч. 15). А коли „Dziennik Ludowy“ взяв в оборону „Вперед“ то цим обурився „Рідний Край“. „Ми розуміємо інакше свободу преси — докоряє Р. К. Dziennik-ови — в такій атмосфері, яку ширив в краю „Вперед“, ніколи не дійде до порозуміння“. Словом — „Рідний Край“ з інстинктами справжнього охоранника не вдоволяється „завіщенням“ самої „Впереду“, він бажавби повісити також його редакторів.

Що-до письма директора поліції, то слушно замічає „Dziennik Ludowy“, що сам прем'єр Вітос в часі свого останнього побуту у Львові заявив: „будучина Сх. Галичини стоїть під знаком питання“. Щож до большевицьких кличів, то нам годі судити про це, бо самі не знаємо, де кінчиться в статтях „Впереду“ соціал-демократизм а де розпочинається большевізм. В клопоті бувби і директор поліції, колиб йому поставлено таке питання.

Щож до мотивів „Рідного Краю“ — то пек йому! На полеміку з ним шкода місця. Він думає, що наше громадянство таке безглузде, як він сам.

Наша незалежна преса ніколи не ширила і не ширить національної ненависти, а коли хто оборону прав свого народу називає ширенням ненависти, то з таким шкода й говорити. Наша незалежна преса завжди була і в за національним порозумінням на основі права про самоозначення народів. З тим наша преса може й хвилино бути здушена, але душі народу ніхто не в силі здушити.

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

Найвища Рада коаліції зібралася на нараді 24. січня, замість 19. січня. Проволока наступила в наслідок зміни французького міністерства. Народи Найвищої Ради потрівають кілька днів і возьме в них участь сам Льюїс Джордж. Італійський прем'єр Джіолітті мабуть не приїде, але вишле міністра справ заграничних. Кажуть, що Джіолітті не годиться з політикою Франції супроти Німеччини і є взагалі противником „авантюричної політики“, яка може бути приводом до нової війни.

— Що тобі таке?

Цей тон вразив мене непривмно. Байдушність жінки на мій балевиї ентузіязм стала мене троха денервувати. Я увійшов в другу кімнату, сів при бюрку і нервово курив папіроску. — Що мені має таке бути? — думав я собі з пересердям. — Іду на баль, і кінець. І чомужби я не мав піти! Музика концертна, буфет добірний, котиліон, мій Боже! — Махиально беру запрошення ще раз до рук і читаю. Зір мій опинився на словах: Стрій візитовий. Щось мене прошибло. Чи я маю стрій візитовий? Давніше я його мав, але в часі мого побуту у Відні, в часі російської інвазії вкрали мені його разом з багатьома іншими річима, і я від цього часу остав без візитового строю. Цілком на це забув! Зробилось ми в душі непривмно. Одяг, якого від шести літ уживаю, добрий ще до школи, до канцелярії, в ньому можна від біди зайти ще до каварні на газети, — але на баль, де „візитовий“ стрій на запрошеннях приказово подиктований як услівя вступу, він ніяк не надається. Я вже зусім мусів схлопватити, наколи я собі з цього в першій хвилі не здавав справи. Добре, що хоча завчасу це собі усвідомив, бо бувби найвся порядного стида, та і Комітетові амбарасу наробив! Дати 10—15.000 М за новий одяг — цеж для мене неможливе. А до біса, думаю собі, з тим візитовим строєм! Чиж вони там мій англєз запрошують, чи мене!

Нема що, треба з бально зрезигнувати, а так мені це всміхалось, музика концертна, буфет добірний, котиліон, може і деякі модерні танці, та і децо инше! Гірка доля!

Чому я не пішов на баль?

Я дістав запрошення на баль і дуже ним урдувався. Судячи по запрошенні, баль заповідався величаво, по панськи, а це зусім в мойому густі. Стрій візитовий, музика концертна, буфет добірний, котиліон, — отжеж усякі вигляди на це, що забава відбудеться з шиком, а я шик люблю над усьо, такий справжній, аристократичний шик, о який у нас дуже а дуже трудно, бо ми звісно нація... Ну, але це вже не належить до річи. Не хочу опроче нікого обиджати.

Незвичайно подобалось мені також обережне застереження на запрошенні, що вступ лише для запрошених і лиш в візитових строях. В нинішніх часах тільки намножилось ріжної голоти на світі, яку не стати не лише на стрій візитовий, але на одяг в загалі. Анужби такий нужді стрілило що до голови конечно пхатись на цей баль! Якби таке застереження не було, як то кажуть, чорне на білому випечатане, мусілобись її на салю впустити, і скандаль готовий! А так, нехай вибачає! Дуже розумно!

Комітет, устроюючий цей баль, був видко свідомий ваги свого завдання, і тому для увіковічення своїх заслуг випечатав себе на запрошеннях повними прізвищами і іменами. Не всі ті імена є, що правда, звісні широкому загалові, але це річ підрядна. Баль цей не є прецінь для широких мас, ані для ширших кругів. Де як де, але тут ексклюзивність, себто виключність, є вказана, а властиво конечно.

Я пасіями люблю шик, панскість і ексклюзивність. Я вже з роду мав до цього наклін. Не-

дармо мене ще в хлопячих літах звали паничем. Сальони, фраки, видекольтовані пані з білими ручками, це був світ, до якого я від першої молодости у своїх задусевних мріях рвався. Але мої батьки були собі, що правда, такі прості люди. Я вже тому не винен. Дома і в школі годі було набрати справжнього шикку. Щастя хотіло одначе, що в часі своєї кількालітної служби гімназійної в Кракові подружився там з льокаєм одного графа. Цей був мені знаменитим учителем. Він неодно мені справив і доповнив, і я щойно з його школи вийшовши, почув себе справжнім джентельменом. Так було перед літами. Відтак я троха схлопватів, але не моя це вина. Постійна стичність з людьми нашої нації недобре ділає. Я завсіди бажав собі знайти десь нагоду, деби я своє джентельменство міг відсвіжити, щоби не заплісніло і не зниділо, а тут якось так трудно було о неї. Аж ось дістаю запрошення. Розрадувалася душа моя. Що тут багато надумуватись! Розуміється само собою, в одній хвилі рішаюся.

Отже йду на баль.

Спішу чим скорійш домів, і впадаючи як бомба до хати, кличу, ні кричу до жінки:

Слухай! Іду на баль!

— Що таке? каже жінка, з зачудуванням дивлячись на мене.

— Ну, та що! На баль іду!

— На який баль? Де?

— Ну, та на баль. Що так вічно питаєш.

Ось запрошення! Читай! Музика концертна, буфет добірний, котиліон...

Жінка станула мов остовпіла, допитливо глядячи на мене.

КАВАРНЯ „ГРАНД“ — БРАТИВ БОРНШТАЙНІВ —

поручається Шан. Громадянству.

Що дня вечером **НОЦЕРТ.**
Добрна кава, чай і інші напитки. — — —
Часописи краві і заграничні.

Большевики, не вважаючи на мирові заяви своїх керманців, готовляться до війни. В Баку згромадили вони багато війська і хотять ним на весну заллати цілу Персію. Також над берегами Чорного моря чинять большевики приготування. А щоб їх закрити таємницею, замкнули на Чорному морі корабельний рух для неутралних держав. Говорять, що ці приготування звернені в першій лінії проти Румунії. Тимчасом між большевиками а Румунією йде переписка в справі переговорів, а ця переписка свідчить що Румунія хоче перехитрити большевиків, а большевики Румунію. Недавно большевики стягнули на румунську границю 6 дивізій війська. Румуні запитали большевиків, що це все має означати; большевики відповіли, що на границі Румунії лагідне підсонє і тому вони післали сюди своє військо на зимівлю, а рівночасно заявили, що вони готові вести переговори з Румунією в справі мира. Румунія викручується від переговорів, бо боїться, щоб большевики не зажадали звороту Басарабії.

Тай на півночі большевики не думають уступати в справі Вільна. Як відомо, Союз Народів рішив вислати сюди для переведення плебісциту відділ міжнародного війська. Чічерін оповістив тепер ноту, що коли в Виленщині появиться це військо, то большевики підуть походом на Вільно.

Коли до того додано проволіканне польсько-большевицьких переговорів в Ризі, то зі того всего можна заключати, що з весною знов зірветься воєнна хуртовина.

В Франції міністерство Лейга впало, а його місце заняло міністерство Бріана, котрий є рівночасно і прем'єром і міністром заграничних справ. До упадку Лейга причинились його невдачі в заграничній політиці Франції. Не вмів він супроти Льюйда Джорджа переперти зміни трактату в Севр (з Туреччиною), не вдалось йому теж перешкодити повороту короля Константина на грецький престол, а по побіді большевиків над Вранглем мусів він пійти за Англією і оповістити свободу торгівлі з Росією. По цих невдачах французькі націоналісти предвиджували, що на Найвищій Раді Лейг не буде вмги боронити інтересів Франції супроти Німеччини, за котрою тепер стоїть Англія, Італія і Бельгія і противляться надмірному ослабленню німецького народу. Тому й повалено Лейга.

Його наслідник, Бріан належить до

найзручніших політиків в Франції; досвід в нього великий, бо отсе він вже семий раз французьким прем'єром. Його завданням: повести французьку політику так, щоб супроти Німеччини не бути уступчивим, але рівночасно оглядатись на задні колеса і скланятись до угоди там, де би грозило основам французько-англійського союзу. Отже Бріан буде стремити, щоб лінія французької політики заграничної йшла рівнобіжно з англійською. І від наслідків тих з'усиль Бріана — погодити політику Франції й Англії — буде залежати теж його становище супроти правно-державної будучности Сх. Галичини.

Німці ревно працюють над обновленням своєї торгівлі з чужими краями. Це їм легко приходить, бо німецький гріш тепер дешевий і тому вони продають свої товари по далеко дешевшій ціні як Англіїці й Американці.

Поза тим Німці цілу свою увагу і працю віддають справі плебісциту на Гор. Шлеску, котрий має відбутись 13. марта. Від шлеського вугля залежна будуччина німецького промислу і тому Німці не жалують трудів і гроша на агітацію, яка саме тепер розгорілась найбільше. А що й Поляки теж напружують всі сили, щоб дістати Шлеск з його скарбами, то й напруженне між обома державами велике. Німці вислали до коаліції ноту зі скаргою що Польща перевезла зі сходу 200 тисячів війська по границю Шлеска. Польща перечить неначєб мала лихі наміри супроти Німеччини, а військо перевозить тому на захід, бо там є багато живности. Легко догадатись, по чий стороні правда.

Та дуже правдодобіне, що побідником при плебісциті буде Німеччина. Щєго бажає собі передовсім Англія, а й Франція не булаб від того, щоб Німці одержали Шлеск, бо тоді будуть в можности заплатити Франції відшкодування. Здається плебісцит в користь Німеччини рішать німецькі емігранти, яких до голосування вже з'явилось 216 тисячів. Німецький уряд визначив 210 потягів, щоб їх перевезти на Шлеск.

Щє одна справа замітна в німецькій політиці. Ген. Люндендорф, знаний добре з війни як помічник Гінденбурга, вислав до Англії і Франції меморіал, в котрім представляє большевицьку небезпєку для Європи і пропонує спільний похід проти большевиків. Німці малиб дати півтора мільона війська, а Англії і Франції припалиб кошти цього походу. Кажуть, що Англія поважно застанаовляється над цим проектом Люндендорфа.

Але хотьби Англія і Франція й згодились на цей проект, то ледве в Німеччині можна буде перевести його в життя супроти большевицької агітації серед німецьких робітників. А німецькі большевики цю агітацію ведуть дуже завзято. Минулого тижня уладили вони врочистість в честь убитого большевика Лібкнехта, в якій взяло участь дуже багато робітників. Провідники в своїх промовах нападали на німецький уряд і домагались його уступлення. Опісля відбувся похід під російське посольство, де взношено оклики на честь російської республіки. По дорозі прийшло до сутички з поліцією, котру товпа хотіла розбрати. Ранено 10 осіб і одну вбито. Всеж таки похід перервав поліційних кордон і намагався вдертись до парламенту і до приватного мешкання канцлера. Рівночасно відбулась демонстрація перед палатою б. цесаря Вільгельма, а в тій демонстрації взяло участь 100 тисячів людей.

Також в Кенігсбергу і инчих містах прийшло до большевицьких демонстрацій і до бійки з поліцією. Впало багато жертв.

В Америці безробіття: примусово святкує 2 мільони робітників. Нужда серед них росте тому й большевицька агітація знаходить податний ґрунт. З Нью-Йорку доносять, що поліція відкрила заговор безробітних, якого ціллю було — висаджувати в повітря доми багатів. Тому доми мільонерів як Рокфеллера, Астора і инчих береже поліція. Військо стеже також залізничних стацій і гостанниць,

а в богатых місцях Нью-Йорку уставлено машинові кріси.

У Відні також кипить. Робітники загрозили, що д. 20. січня підуть на біржу, щоб повісити всіх грошевих шахраїв. Управа соціалістичної партії поздержала робітників від насильства, але рівночасно поставила урядови п'ятиденний ультимат, в якім домагається зниження цін живности і прилучення Австрії до Німеччини. Це останне домаганне так наполохало Францію, що єї місія у Відні прилюдно оповістила, що Франція буде старатись помочи Австрії грішми і харчами.

Мадярам тяжко забути Закарпатську Україну. Часописи доносять, що вони домагаються від коаліції плебісциту на Закарпаттю. Та шкода їх заходів, бо ніхто з Українців не має охоти вертати під малярський кнут.

Лист Українського Союзу Хліборобів Державників до Старшин і Козаків Української Армії.

До Вас, Лицарі-Козаки, що в неперестанних трьохлітних нерівних боях і походах отдавали й лили свою кров сердешну за визволення Рідного Краю, — до Вас, що перебуваєте тяжку годину, може найтяжчої спроби, коли обеззброєно Вас, однято найдорожчий здобуток Ваш і клейноди Ваші: Вашу зброю лицарську, й увязнено Вас — звертаємося зі словом братеської розваги і щирої потіхи.

Не здивуйте любі Браття, що не можемо ми поки що нічого иншого зробити, щоб облекшити Ваші фізичні й духові страждання, як тільки озватися до Вас щирим словом.

Вигнані ще поперед Вас з Рідного Краю, ми тепер, як і Ви, фізично обеззброєні, але зберегли ми духа і віру, яких одняти од нас ніхто не зміг і не зможе.

Ми знаємо, як віра покріплює духа, а дух помагає побороти лихо і зберегти сили, щоб далі боротись за те, в що віриш. Тож не губить віри, не тратьте духа! і предки наші, давні козаки українські, нераз у тяжкій пригоді бували, нераз гіркою наруги зазнавали, по страшних тюрмах і льохах сиділи, тяжкі кайдани й дуби на руках і ногах носили, турецькі галери кривавим потом поливали. Та не губили вони до смерти свого завзяття, не давали загинати голосній славі козацькій. Вони витривало слухного часу чекали, при першій нагоді кайдани розбивали, за зброю лицарську хапали, щоби знов за свою Україну до кінця боротись і серед найтяжчих пригод у найбільший од ворога скрутї, духа свого не гублячи, її яко-мога рятувати.

Отже памятайте: справа наша свята і діло наше невміруще. Хоч і як тяжко нам тепер та треба перетерпіти і лихо наше минеться, зникне, розтане під подихом палкої любови, як сніг під соняшним промінням. Прийде час і обєднаються всі вірні сини України, забудуть взаємну зненависть і злобу, покинуть лихі свари та усобиці і, ставши всі гуртом до роботи, сотворять велике діло: визволять і відбудують Єдину Велику Державу Українську.

Ми, Ваші брати по духу і по тілу, так само, як і Ви, гаряче віримо в Могутню, Вільну, Обеднану, Велику Державу Українську. Хоч і як різні тепер, поплутані і покривлені шляхи наші, але вони зійдуться і зільються в одним широкім і прямім шляху до нашої спільної остаточної мети — Незалежної Держави Української — бо до збудовання Незалежної Держави Української єсть один тільки шлях.

Покиньмож взаємну злобу! Не місце їй там, де кожному з нас судився тяжкий хрест: оддати на святу справу все своє розуміння, всі сили свої.

І ми за кривди свої не маємо жалю до тих, хто зарахував нас до ворогів Ваших, бо вони відповідатимуть за це не перед нами, а перед власною совістю і перед ідеєю Української Державности.

Прийміть же наш привіт, який не міг дійти до Вас тоді, коли Ви в боях та походах грудьми своїми витримували весь тягар оружної боротьби з ворогом України. Не губить на чужині віри, надії і бадьорого духа!

Відень. У Грудні 1920 року.

За Український Союз Хліборобів Державників:
Дорошенко Дмитро. Кочубей Мик. Крилач Сава.
Липийський Вячес. Скоропис-Йолпуховський Олек.
Тимофій Михайло. Шмет Сергій.

Так отже на балі не піду. Я знаюсь ще троха на доброму тоні. Не люблю компромітувати себе і других. Але то лиш цього року. Урядники тепер „гальпопом“ аванзують. За рік будумати що найменше 100.000 Марок місячної платні. Тоді вже напевно справлю собі три візитові одяги, хочаби лиш з бібулки. Всі три візьму з собою. Як що оден пукне, передягнусь в другий, але на балі мушу ще бути, бо я до безтяму пропадаю за шиком, за таким справжнім, аристократичним шиком, за салею повною фраків і кляків, за салею, на якій роїться від видекольтованих суконь, лякерків і вахлярів, за котиліонами, ляксібрами і модерними танцями, з добірними буфетами, дорогими винами, а передусього за ексклюзивністю товариства. Товариство мусить бути добірне, а принайменше діbrane. Хто не має принайменше „візитового строю“, хай остане за дверима. На такому балі мушу ще раз в життю бути, а відтак можу вже — вмерти.

Роман Гамчикевич.

Р. С. Припускаю, що з того балю дохід буде призначений на якусь народню ціль. Я у своїй совісті оправданий, що там не був, та думаю, що і Вскп. Читачі моє оправдання ласкаво приймуть до відома, та і вибачать, що до збільшення цього доходу нічим не причинився. Але я на своїй прикрости не хочу нічого „заробляти“. Тому передаю на квітар до Редакції „Укр. Гол.“ 100 М. для нещасливої сімї б. п. бідного мученика Явчника. Хто з подібних причин як я на цьому балі не міг бути, нехай зробить те саме.

ВСЯЧИНА.

Йорданське свячення води на Сяні відбулося по приписаному нашим обрядом церемоніалі. О год. 1/2 10 вирушив під проводом Преосв. Єпископа похід на Сян, в яким взяло участь кільканадцять тисячів народу.

Бюра дневників і торгівлі, яким висилаємо до розпродажу наш часопис, просимо негайно вирівнати свої залеглості.

Устний іспит зрілості на укр. семинар. курсах відбудеться в Перемишлі д. 7. марта, а у Львові 14. лотого.

В Перемишлі арештовано купця Теннера за торгівлю фалшивими 1000 марківками. При вул. Ягайлонській найдено у А. Гіттера багато фалшивих банкнотів. Його та 7 спільників арештовано.

Проситься всіх, що служили при шпиталях лікаря Дра Петра Петрушевича (санітетів і сестри жалібниці), подати свої адреси оборонцеві Др. Л. Ганкевичеві, у Львові, вул. руська ч. 3.

Варшавський „Robotnik“ 18/1, ч. 17 в дописі з Волиня доносить так: „Укр. культурно-освітний рух і дальше нищиться. Ковельське староство свідомо й вперто спинює діяльність культурно-освітнього товариства „Просвіта“. По статутам „Просвіта“ має право закладати читальні і філії. Ковельське староство не тільки протриває основуванню читалень і філій, але зоборонює скликувати віча для обговорення просвітних питань.

Українське шкільництво є в далеко гіршій стані як було навіть за часів Мінкевича. Інспектори шкільні проганяють найліпших учителів. До тепер недопущено до праці одну з найзнаменитіших учительок ковельської укр. школи народної. В селі Шайно вчителькою назначено невідповідні особи, хіба тому, що одна з них є жінкою жандарма.

Коли хто впоминається о укр. права народні, того чекають переслідування або тюрма. На прикл. увязнено укр. діяча І. Кота, члена ковельської Народної Ради і управителя округ. товариства консулц. „Єднання“, котрий на засіданнях Нар. Ради протестував проти знущання офіцера Зигмунтика над населенням“.

Зголошення нових членів У. Г. Н. приймає також тов. „Воля“.

На пресовий фонд „Укр. Гол. зложили: І. Левочко 30 м; Сквиртянський 30 м; Антін Коханчук 50 м; Назар Курій 50 м; Петро Назар 30 м; Мандрик Теоф. 30 м; Іван Лотоцький 20 м; Віра Тома 30 м; о. Гумецький 30 м. Редакція дякує за поміч і просить о дальші датки.

Через Адм. Укр. Голосу надіслані для „Рідної Школи“: К. Заборський Замовць 30 м; Вол. Чернецький з Дикова ст. 1315 м. як коляду парубків (честь патріотичному парубоцтву!). Коцибала Бабичі 50 м для академиків в Празі а 50 м на ялинку нашим найд.; І. Сидір Бабичі 50 м на ялинку н. н., о. М. Добрянський для найбільше потріб. 100 м (призначаємо для безробіт. служб.) Карманські Полухів 100 м. на ту саму ціль.

Громада Бушковичі зложила до рук гр. Мальчик і Нагайської 3000 м найдобродійні ціли: (2000 м з театр. вистави а 1000 м з коляди). З цих грошей назначено: 1000 м Рідна Школа, 1000 Читальня укр. жін. семінарії, 500 м Дівоча бурса, 500 м фонд безробітних.

На „Рідну Школу“ через Ва. У. П. зложили дальше в марках в Добромили: Мащак Марія 5; Масловська 10; Мащак І. 10; Даксан 10; Мащак М. 5; Клодінський

10; Даксан 5; Погранична 5; Олексин Кт. 10; Плотник 10; Масловський 10; Стефа Крук 50; о. Гринишин 20; Калужняцька 50; о. Кшилик 20; о. Гоцький 3; Мендінська 29; Гоцька О. 30; Лельо С. 20; Бродович Розалія 35; Гурська 35; Винницький 25; о. Сікора 50; Винницька 15; Посацький 100; Крук Стефа 30; Потух Ст. 45; Козак 120; Рибенська 30; Гуральовська Ем. і Ст. 30; Гурська 15; Мілер 15; Савчин 50; Гоцька О. 40; Войтовичі Василі і Антони з Трійчиць 110; Берко Петро з Дрогова 100; місто телеграми з нагоди вінчання тов. Софії Гамерської в п. К. Котисом Новаковська, Мацюракова, Савицька і Голічукова 200 М.

(Від 18. січня с. р.) о. Савула (Дмитровичі) з коляди 500 м; Громада Передільниці 400; о. Гоцький Бронислав 100; Др. Дмоховський (свят. зб.) 250; Громада Вільче (коляда) 2200; Громада Барич (коляда) 550; Ур. парох. Добромоistica 350; Гр. Селиска через п. Химку О. 1200; о. Каранович (непринятий гонорар) 100; Годованцева 50; Куникова 50; Громада Руське село (через уч. Хруща) 500; Г. Подлуский 100; Громада Коритники (через уч. Корнятовича) 417; Громада Трійци (зб.) через уч. сем. Ев. Малик 1852. Ученики гімназ. 1667; Громада Сілець (коляда) через уч. Ярошевича Мирона 750; Т. Михальчук (Лішовате) 200; Грицьковян М. (Березка) 300; Тесля Ів. (з Ляцька) 2502; Мацюрак Р. (Опака) 415. (Д. б.)

НАДІСЛАНО.

ПОДЯКА. Неумолима доля не дозволила нашій Найдорожшій дочці Емілії Марії з Гурських Лавецькій зажити новим життям, бо воєнна хуртовина загнала її лютого мужа на чужину, а її в 23. році життя до гробу Горем прибиті складаємо сердечну подяку від себе і від недрисутнього її мужа товаришеви гром. Данилкови, що знявся звеличанням цохоронів прекрасним хором, усім учасникам хору сердечне Спасибіг, як також усім тим, які віддали Покійній полідну прислугу. — *Родичі.*

Непринятий хором гонорар за участь в похоронах дочки зложили на „Рідну Школу“ 1000 м.

Юлія і Осип Гурські.

ПОДЯКА. Всім, що з нагоди смерті нашого Найдорожшого Мужа, Тата й Діда бл. п. Михайла Уруського, поспішили нам із заявами свого співчуття та взяли участь в похоронах, а передовсім Всечесному Духовенству, складає найщирішу подяку. — *Родина.*

Вп. Старшини Петлюрівці! Прошу ласкаво повідомити мене отсею дорогою про долю харчевою старшини Юрія Дурбака з Галичини, котрий в квітні або маю 1920 мав ще бути в Старокопчанівці при війську УНР. Що з ним сталося опісля, помер чи подався в большевицький полон? Чи поділяє судьбу тут розоружених? За відповідь через „Укр. Гол.“, на котру в Редакції складаю гроші, щиро дякую і пишусь з поважанням — *Інж. О. Виницький.*

Голов. Виділ тов. „Учительська Громада“ у Львові звиває всіх учителів середніх шкіл непринятих до служби, щоб подати в найкоротшій часі всі потрібні службові дані рішення властей що до неприняття і опис всіх дотеперішних заходів для ухилення відмовник рішень. Це візвання відноситься також до членів родин учительства, яким здержано або відмовлено платні (аліментациї) і т. д. Подати належить всі службові відносини і всі заходи. Рішення властей пересилати будь в оригіналі, будь в удостовереній відписі. Письма висилати на адресу: *Др. Роман Цегельський, Львів, вул. Здоровля ч. 9.*

Народня Гостинниця у Львові

приймає зараз практиканта до промислу реставраційно-каварняного, котрий укінчив 14-ий а не переступи в 15-го року життя, зукінченою третьою кл. гімн. Стараючомуся практикантові о сесю посаду дасться на разі харч і помешкання а пізніше доплату 600 мр. місячно.

Подання з метрикою, свідомством шкільним і моральності — належить вносити до Дирекції Народної Гостинниці — у Львові, ул. Костюшка ч. 1.

Читайте і ширіть „Український Голос!“

Адвокат і оборонець в карних справах
Др. РОМАН СЕКЕЛА

веде канцелярію в Перемишлі при вул. Фредри ч. 6. партер.

Субститут адвоката Дра Лозінського
адвокат Др. М. Візель

оборонець військовий
веде канцелярію в Перемишлі, при вул. Міцневича ч. 2, 1. поверх.

ДЕНТИСТ-ТЕХНІК

Казимир Блюй

б. співробітник
Др. Шефера
в Перемишлі, ринок ч. 3. (дім Шанцера) виконує всі роботи, що входять в круг дентистичної техніки. — Приймає від г. 9—12 перед пол. і від 2—6 попол.

„ВІДБУДОВА“

промислово-торгівельна Спілка в обмеженому поруком

Львів, вул. Словацького ч. 14.

доставляє: ремісничі знаряди, рілничі машини, знаряди і насіння, кінські підкови, цвяхи, січкарні, кльонне начиння, сокири, пилки, ваги, оси до возів, коси й серпи, плуги, цемент, папу і дахівку.

Має власний ЗАЛІЗНИЙ СКЛЕП

— при вул. Трибунальській ч. 1. —

УКРАЇНСЬКА
ЩАДНИЦЯ

в Перемишлі,

— вул. Костюшка 3. —

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділь і українських свят в урядових годинах і опроцентовує їх на 2%. (Вкладкові книжочки „Української Щадниці“ мають пупілярну обезпеку).

Уділює позички гіпотечні, вексельні і на підклад цінних паперів.

Всяких інформацій і друків уділяє канцелярія інституції.

Склеп Краєвого Союзу Молочарського
в Перемишлі, ул. Дворського ч. 5.

— поручає —

щодня свіже солодке і квасне молоко, сметану, сири, масло, бульби, бураки цвіклові, капусту, моркву, петрушку, яблока та інші харчеві середники.

Проситься ш. Громадянство поперти склеп Союзу численними замовленнями.

Гуртовна і деталічна продаж

ДРОГЕРІЯ

Аптечний склад і Перфумерія

МАГІСТРА ФАРМАЦІЇ

М. ЛЯВФЕРА в Перемишлі,

— ШІЦКЕВИЧА 2. —

ОДИНОКЕ УКРАЇНСЬКЕ

парцеляційне товариство

„ЗЕМЛЯ“

у ЛЬВОВІ, Ринок ч. 43.

Переводять парцеляції більших посілостей, інтабулює зараз купців за властателів куплених ними ґрунтів.

Має урядове уповажнення до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. Дає інформації в справах парцеляційних.

Готові церкви

і каплиці.

Приймаємо замовлення на готові церкви, виконані в наших варстатах по плянам архітекта Лушпинського.

Церкви з м'якого дерева відходять комплетно готові лиш до змонтовання на місці.

В цілі управильнення продукції, дефінітивні замовлення проситься надсилати найдальше до 1. марта 1921. — Пляни, кошториси і інформації, уділює устно і письменно

Будівельно-промислове підприємство

„ТЕКТОН“

стов. з обмеж. пор. Львів, вул. Зиблікевича 44. І. п.